

קיבוץ גזית, עלון מספר 1325, 07.08.2015

חברי קבוץ ובנים נפטרים בחודש יולי

14/07/1977	ישעיהו אשל
12/07/1998	חזה הרשקוביץ
29/07/1988	חיים חבר
24/07/2007	חיים לוטן
23/07/1999	נוסיה צורף
29/07/2014	שלמה לוי

יהי זכרם ברוך

חברי קבוץ ובנים נפטרים בחודש אוגוסט

03/08/2001	רחל בן-אבי
09/08/2004	צפורה גרודיצקה
09/08/2004	יצחק כהן
08/08/2006	אורן ליפשיץ
06/08/2010	גוני וינר
31/08/2014	דורה אברמוביץ
26/08/2014	מרטה טבצ'ניק

יהי זכרם ברוך

קיבוץ גזית משתתף בצערם

של עמית, הילדים וכל משפחת ברנד

עם מותה של שירי

יהיה זכרה ברוך

עלון גזית

עורכת: כרמית רזיאל מאיר
ס. עורכת: תמר דרייבלט (קמינצ'יק)
עיצוב גרפי: אילנה מלכין קפואנו
מייל: alon.k.gazit@gmail.com
ת.ד: 265

חודש אוגוסט הגיע עם חום גדול ושמש מסנוורת, נראה כאילו מזג האוויר משפיע גם על אירועי הימים האלו, והם הופכים לקיצוניים ואכזריים יותר ויותר.

כאן אצלנו, תודות למחשבה ירוקה לאורך שנים, גם בראשית אוגוסט, נשאר מוצל ואם מגיעים לבריכה אפשר להרגיש ברוח אמיתית שנושבת מהעצים...

בעלון הפעם פרידה מיניקה אשל, היתה לי הזכות לעבוד לצידה של יניקה בשנים שניהלתי את הרווחה בקיבוץ, למדתי הרבה מנסיונה, והגישה הייחודית שהיא הביאה איתה לבית הסיעודי, שנים אחר כך כשלמדתי על הגישה הפאליאטיבית הבנתי עד כמה נכונה ומתקדמת הייתה הגישה שהובילה ויישמה, מתוך אמונה שיש לכבד את רצונו של האדם בסוף ימיו. השיחות שלנו על כמה חשוב לדעת לייצר הפרדות בין התפקיד לחיים הפרטיים, עם כל הקושי, והחשיבות בפיתוח תחביבים ועשייה לצד העבודה, מלוות אותי.

ומה עוד בעלון...

לצד הדיווחים הקבועים, מכתבי תודה ועמדות אישיות.

מאמר על הבית הסיעודי וכתבה על הפרידה המרגשת שערך צוות הצאן לחווה רוגע עם סיום עבודתה בצאן.

בעמוד האמצע מקבץ ארכיון לקראת חג ה 65, והפעם קטעים מתוך החוברת "אגדות המקום" שפורסמה בחג השלושים של הקיבוץ. לצידו תמונות מימי ראשית הקיבוץ.

אזור עמודי הטורים האישיים הולך ומתרחב לשמחתי הגדולה, ואני מודה לעמוס ואביבה, לצבי, לתמר, לשילי ליונתן ולאסתר על המחשבה והשקעה

חופש נעים, מוצלח ובטוח

שבת שלום! כרמית רזיאל מאיר

יניקה האהובה,

באנו ללוות אותך היום בדרכך האחרונה. התקבצנו - ילדיך, משפחתך ואוהבייך, עודנו המומים והלומי כאב, כדי לומר לך שלום ולדבר בך ובפועלך, אבל גם כדי לדחוק עוד קצת את הקץ, ולהרחיק במעט את רגע הפרידה, שבאה על כולנו מוקדם מדי, מהר מדי.

זכיתי להכיר אותך רק בעשר השנים האחרונות. היה זה זמן קצר מדי, אך משמעותי מאוד בעבורי. עוד טרם הפכת ל"חמות" – הכרתי אותך כ"אמא של יפתח". פגשתי אישה אצילת נפש. לא כקלישאה, לא כמחמאה ריקה מתוכן – זהו תיאור עובדתי. יופיך החיצוני, הגלוי לעין כל, היה כאין וכאפס אל מול יופיך הפנימי, טוהר מידותיך, והנתינה האינסופית שהייתה דרכך. לפרקים, היית לי כחידה. המעבר מהולנד לישראל היה תמיד בלתי נתפס בעיני. בחירה זו, שהייתה אחת המשמעותיות בחיך, יש בה כדי ללמד הרבה על אופיך. פעולותיך בעולם הזה תמיד היו מונעות מבחירה מודעת. כל מה שעשית היה לאחר מחשבה, והחלטה, שזוהי הפעולה הנכונה לעשותה, כולל המעבר לארץ. היית אישה לכאורה עדינה, לכאורה נורמטיבית. בפועל – היו בך כוחות לקום ולעזוב מולדת, שפה ומשפחה, כי כך חשבת שנוכח. גם כשמעשיך עלו בקנה אחד עם הנורמטיבי והמקובל, תמיד חשתי שזה רק במקרה. את החלטת מה נכון ומה ראוי, ואת זה עשית, בין אם היה זה מקובל ובין אם לאו. הייתה בך יושרה פנימית נדירה ואמיתית, שבאה לידי ביטוי ביחסך לעולם ולכל אדם.

אני מביט בקהל שהתאסף ללוות אותך בשעה זו. כתוב במקורות: "ברוב עם – הדרת מלך". לא בכדי הגיעו רבים כל כך ללוותך. בקהילה של עובדי אדמה, בחרת לעסוק בעבודת האדם, וכך נגעת בחייהם של רבים: מילדים שלימדת, עד לקשישים בהם טיפלת במסירות כה רבה, ובתווך – בני משפחותיהם אותם ליווית. כל שעשית נעשה במסירות נפש ובאכפתיות אין-קץ. תכונות אלו הן שגרמו לכל הנוכחים לבוא ולהיפרד ממך היום. גם בתקופה הקשה שעברה עליך בשנה האחרונה, היית בעיני מופת של הסתכלות חיובית. הייתה לנו שיחה, אחרי אשפוז קשה במיוחד, שבה אמרת: "אני לא מוכנה לשמוע על הישראלי המכוער. כל מה שאני פוגשת זה את הישראלי היפה". סיפרת לי על החיבוק החם שקיבלת מחברי הקיבוץ וממוסדותיו, על התמיכה של חבריך, ואפילו מצאת כוחות לשבח את אנשי הצוות הרפואי שטיפלו בך, שגם כשביצעו הליכים כואבים עשו זאת באנושיות ובאכפתיות. ברור לי שעשית בחירה מודעת להסתכל על הצד החיובי בחיים. נשגב מבינתי כיצד מצאת את הכוחות לעשות זאת. לימדת את כולנו שיעור לחיים, גם בתקופה קשה זו.

לרוב, כשאדם מסתלק מאתנו אחרי ייסורי הגוף, אנו נוטים לזכור בעיקר את הסבל שעבר עליו. אנו שואלים את עצמנו מדוע אדם טוב היה צריך לסבול כך. ננסה, היום, ובמשך שארית חיינו, ליישם את השיעורים שלמדנו ממך – ולנסות ולראות את החיובי בכל דבר. להתמקד באושר ובהגשמה שהיו מנת חלקך במשך כל חיך, ולא בסבל שחשת בשנתך האחרונה. לחשוב על מה שהספקת לתת לנכדיך, ולא על מה שכבר לא תספיקי

לתת. לשמוח על הערכים והיופי שהשארת מאחוריך בעולם, בדמות ילדיך, נכדיך, ואינספור האנשים שבהם נגעת, ולא על כך שנלקחת מאתנו. אני מאמין כי כל עוד נסתכל כך על העולם – רוחך תשרה אתנו.

זהו זמן לומר שלום, יניקה. לך יש את כל הזמן שבעולם, ואילו אנו רק מתחילים לאסוף את שעותינו על מנת להתאבל ולכאוב את לכתך. את בליבנו, ותמיד תהיי. יופיך וערכיך יאירו את שמי חיינו, אור חיוך ימשיך לנצנץ מעיני נכדותיך ונכדיך. בתוך הכאב, אנו מודים לאל על שזכינו להכירך, אף אם נגזר עלינו להיפרד באופן כה עצוב.

נוחי על משכבך בשלום, יניקה, יהי זכרך ברוך אוהבים, בני משפחתך וכל אוהביך

אמא יקרה!

ליווית אותי לאורך חיי, מלידה ועד הרגע הזה. גידלת את ירון, יעל ואותי עם המון רגש ומחשבה, בלי ללחוץ יותר מדי. מה שהיה הכי חשוב לך היה שנהיה בני-אדם אחד לשני, וכלפי הסובבים אותנו.

היית אישה שדגלה ביושר וצדק, ולאורך שנותיך בעבודות השונות שעשית שמת דגש על עזרה לזולת. אם בבית הסייעודי, ואם בשיעורי העזר באנגלית שכל כך אהבת לעשות תמיד הצלחת לגעת באנשים ולייצר מערכות יחסים מלאות במשמעות. הייתה לי הזכות ללוות אותך, ובעיקר בתקופתך האחרונה. ראיתי ולמדתי ממך כל כך הרבה טוב, ואצילות וגבורה. ראיתי איך בתקופות הקשות של המחלה שלך את מצליחה לגדול רוחנית, ולהמשיך להיות ולייצג את מי שהיית לאורך כל הדרך – אישה יפה וחזקה שדואגת לכולם, ומקפידה שהכל יהיה ישר כמו פלס. קיבלתי ממך גם כשהיה לך קשה מאוד, ונותר לך כל כך מעט כוח פיזי.

רציתי שתדעי שהלכת בדרכך האחרונה באופן הכי מכובד שאפשר – מוקפת באנשים שאהבו אותך, ורק רצו להחזיר טובה על כל מה שנתת להם, ולדאוג שלא יחסר לך דבר. זה זמן פרידה, למרות שאני יודע שתלווי אותי תמיד. אוהב אותך לנצח. תודה אמא, ונוחי על משכבך בשלום.

מתוך דבריו של ירון בערב לזכרה של יניקה:

גם אמא וגם אנחנו, התרגשנו עד עומק ליבנו מההירטמות, התמיכה, והעזרה של כל אוהביה ואוהביה. רבים עמדו לצד אמא ולצידנו בהתמודדות מול המחלה, רבים מדי מכדי למנות. אנו אסירי תודה למי שבישל עבור אמא, למי שאסף עבורה את הדואר יום יום, ולמי שליווה אותה בסבך הבירוקרטיה שהביאה איתה המחלה.

תודה למי שביקר והעניק תמיכה נפשית, למי שאמר מילה טובה, ולמי שהניח יד מנחמת על כתפיו. תודה לכל אחד ואחת, שבדרכם חיזקו את אמא ואותנו, באינסוף מחוות, קטנות וגדולות - האמהות המיניקות שתרמו חלב, הנשים היקרות שליוו את אמא בלילות הקשים, מי שעברו בבית רק בשביל לסדר, וכל מי שהיה איתנו בליבו.

הקיבוץ והחברים היו לנו למשפחה חמה, תומכת ומחבקת, ואנו מודים לכולכם על כך.

אם נגזרה עלינו ההתמודדות הזו, אנו בני מזל שאתם הייתם אלו שהקיפו אותנו בתקופה זו.

* בהתאם לתכנית העבודה השנתית שלנו, **אנו בעיצומם של שיפוצים בגזית – חניות, כבישים, מגרשי ספורט.** בשעה טובה התקבל גם ההיתר לבניית הבריכה ואנו עמלים על קבלת הצעות מחיר להמשך הפרויקט והשלמתו. **ובקיבוץ אנו בעיצומם של מעברי דירות וקליטה של מספר משפחות המצטרפות אלינו –** טל (צורף) ורועי בר אבן עם ילדיהם אלה ותמר. מיכאל ורחלי אלטמן ובנם אריאל. תמיר ומורן גולדווסר וילדיהם שקד וירדן. **ברוכים הבאים כולם לבית גזית.**

* לאחר הערכות רחבה בה נטלו חלק גורמים שונים ובראשם עמוס ורחלי, **הוצגו התקציבים היבשים לחברים לצד התקציבים הנוכחיים.** מסגרת זו של הצגה תימשך מספר חודשים על מנת להראות לחברים כיצד צפוי להיראות תקציבם לאחר השינוי. במקביל עמלים בצוות ההיגוי על הצעות מתאימות לשיוך דירות ונכסים. לכשיושלמו, יועברו ההצעות לקיבוץ לאישור. מדובר בתהליך ארוך ומשמעותי שיימשך עוד זמן מה ושעל מנת שיתקבלו בו ההחלטות המתאימות לגזית, כקיבוץ שגם מעוניין לשמור על ההמשכיות, חשובה בו מעורבותו.

* בשבוע האחרון אירחנו, ביזמתה של טלי ג.ס. **את צעירי מרץ לסמינר בגזית.** הסמינר נפתח על רקע הפיגוע במצעד הגאווה בירושלים, והרצח של תינוק בכפר דומא כחלק מפעולות "תג מחיר". שני מקרים בעלי חוט מקשר ברור אחד, שהוא אי קבלת השונה והאחר, ושימוש באלימות בכל מחלוקת או אי הבנה, שהרי זוהי הדרך אותה גם מבטא השלטון, ולכן לא פלא שגם העם כולו נוטה להסלמה בהתנהגותו. לצערנו - התבטאויות גזעניות והסתה אינם כבר שוליים, אלא מהווים בסיס להתנהלות הממשלה שלנו, אשר תוקפת חדשות לבקרים את בתי המשפט או יוצרת דה לגיטימציה לחלקים שונים בעם בגלל דתם. על רקע זה, ועל מנת לחזק את האמירה השפויה, אירחנו את הסימנר בו פגשנו מגוון צעירים מכל קצוות הארץ, עם אידיאולוגיה מדינית חברתית מוצקה, שתואמת מאוד לבסיס התפיסה עליה אנו חיים בקיבוץ. זהבה גלאון, ראשת מרצ ודרור מורג, המזכ"ל, באו ביום שישי לפגוש את הנוער, לדבר בפניהם ולענות על שאלותיהם. ובמסגרת הסמינר והסדנאות שהתקיימו במהלך הסופ"ש, התבקשה גם אסתר ל.מ. להיפגש עם הנוער להרצאה ושיחה על קידום השוויון בין המינים, נושא המהווה אחד מאבני היסוד בעמדות מרצ. הסמינר סוכם בהצלחה ביום ראשון.

החודש נפרדנו בצער מיניקה אשל. עד לפני שנה הייתה יניקה מנהלת הבית הסיעודי ועבדנו יחד. הכרתי אישה נעימה, חכמה, פתוחה לשיח, נבונה ותמיד נכונה לעזור. ברצוני להשתתף בצערם של המשפחה והחברים. יהי זכרה ברוך.

כמדדי עלון מצורפת לעיונכם סקירה בנושאים השונים:

- 1. פנסייה לחברי קיבוץ –** בחודש האחרון חתם אריה דרעי, בתפקידו כשר הכלכלה, על תקנה המחייבת קיבוצים לשלם לחבריהם פנסייית בשיעור של 40% מהשכר הממוצע במשק. המשמעות הנוכחית – 3,650 ₪. בגזית פנסייית המטרה הנוכחית היא 5,000 ₪.
- 2. חינוך –** סיכום ישיבה בנושא עלויות החינוך החברתי בנעורים. ב – 17.6 התקיימה ישיבה עקב פניית הורים בנושא עלויות נעורים. נכחו - 4 משפחות מחברי/ות הצמיחה הדמוגרפית, מנהלת החינוך, נציג מהנה"ח ואנוכי. ישבנו לשוחח על דו"ח התמחיר של החינוך החברתי של הנעורים. בישיבה הוצג דו"ח מלא ומפורט על כל מרכיבי העלויות, והעלות לכל בן/בת נעורים בפרט. במצב הנוכחי ניתן היה לראות כי גם במקרה של הפחתת פעילות חוץ (כ – 100,000 ₪) ופעילויות תנועה (כ – 100,000 ₪), עדיין העלויות של החינוך החברתי בנעורים נשארת גבוהה מהתשלום הנגבה מההורים. כלומר – הקיבוץ כיום מממן את שתי הפעילויות הללו מתקציב הקהילה השוטף. ההורים הנוכחים העלו בקשה להקטין את עלויות הנעורים וביקשו כי המחירים לתשלום יוזלו/ תינתן אפשרות להקטין תשלום כפונקציה של מידת ההשתתפות. חלופות שעלו מבחינת ההורים:
- א. "מסלולים" שיאפשרו כניסת ילד לנעורים לפי רצונו ותשלום לפי השתתפות.
- ב. הקטנת היקף פעילות הנעורים כדי להוזיל עלויות/צמצום בשעות כ"א.
- ג. בחינת הפרדת הטיול הגדול או פעילויות תוכן אחרות לחלוטין מתמחור תשלומי הנעורים.
- דגשים שהובהרו ע"י נציגי החינוך והנהלת הקהילה:**
- א. מטרתה הראשונית של המערכת היא מתן מענה חברתי-חינוכי לנוער, ותיקצר היריעה מלפרט כאן את כל המטרות הערכיות- חברתיות שכלולת בכוונה זו, ולשם כך הקהילה משקיעה משאבים רבים. הוזכר כי החינוך האיכותי הוא אחד מהגורמים המרכזיים למשיכה של נקלטים, כולל היושבים מסביב לשולחן הישיבות.
- ב. המערכת משרתת 40 ילדים. על פי תקני התנועה, המהווים בסיס להחלטותינו בעניין כ"א נדרשים במקרה כזה שני מדריכים. עוד צוין כי כשהיה במערכת מדריך אחד פנו הורים רבים וביקשו לקלוט מדריך נוסף כפי שנהוג בגזית, על מנת שיהיה לילדים יותר מכתובת יחידה בנעורים.
- ג. בנוסף לכך, בשאלון שהועבר לאחרונה בגזית ניתנה התייחסות חד משמעית לחשיבות מערכת היחסים – מדריך/ חניך לתפקוד המועדון. קל וחומר שיש הכרח בשני מדריכים לשימור מערכת זו במטרה להטמיע את ערכי הליבה של החינוך החברתי אשר נמצאים בקונצנזוס של הקהילה, ובמטרה לשמור על ביטחונם ורווחתם של הנעורים ברמה המקובלת בגזית, ונחשבת ראויה ביותר גם בהשוואה לקהילות אחרות.
- ד. נושא ה"מסלולים לפי מידת ההשתתפות" עלה כבר במינהלת החינוך הציבורית והוחלט, גם בעקבות התייעצויות במחלקת החינוך ועל יסוד למידה מהמתרחש בקיבוצים אחרים הדומים לנו באורחותיהם, שלא לאפשר פתיחה של

כאילו לא קיימת בחירה, וכאילו כולנו היינו כבר קודם במועדון החברים של משקאד. ברצוני להדגיש כי לא כך הדבר, וכי לכל אחד מאתנו הבחירה לסרב ולומר במפורש למי שמתקשר אלינו "אני מסרב/ת להיות במועדון ולשלם את 2 השקלים".

המשך קיץ נעים

עמרי סאאל – מנהל קהילה קיבוץ גזית

הנהלת קיבוץ

נועה דוד

סיכום הנהלת הקיבוץ מס' 6 17/07/2015

השתתפו: דב' עצמון, אסתר לבנון מורדוך, עמוס גורן, סיטו ספרן, ברכה סלע, כרמית מאיר, עמרי סאאל, איתי סורוקה, אסף פלג, נעה דוד

חסרו: שחר רותם, איציק מסרי, יהודה בן חיים.

מודמנים: רוני חכם, חדוה שין, עליזה בר שדה..

סדר היום:

1. ברכות לחברים המצטרפים כנציגי ציבור.
2. בחירת נציג הנהלת הקיבוץ לדירקטוריון עסקי.
3. דו"ח סכום על פעולתו של הצוות לצמיחה דמוגרפית.

סיכום:

1. ברכות לחברים המצטרפים כנציגי ציבור

זו הייתה הישיבה הראשונה בניהולי ובהשתתפותם של שלושה חברים חדשים – כרמית מאיר, ברכה סלע ואסף פלג (שהחליפו את ניר גלנט, ראול קולודנר ורבקה וילנד). איחלנו לעצמנו להמשיך ולהיות הנהגה רלוונטית, אחראית ומחויבת לצמיחתו של הקיבוץ.

2. בחירת נציג הנהלת הקיבוץ לדירקטוריון עסקי

אסף פלג נבחר פה אחד להיות נציג ההנהלה בדירקטוריון העסקי. אסף מחליף את ראול קולודנר שהיה נציג הנהלה.

3. דו"ח סכום על פעולתו של הצוות לצמיחה דמוגרפית

בהשתתפות רוני חכם, עליזה בר שדה, חדוה שין.

רוני הציג סקירה מקיפה של אבני הדרך בתהליך הצמיחה

הדמוגרפית החל ממרץ 2008, המועד בו הוחלט על

השינוי באורחות החיים ועד היום.

הסקירה לוותה בהצגת מועדים רלוונטים לתהליך על פני לוח זמנים כרונולוגי:

- התהליך החל עם הקמתו של צוות היגוי במאי 2008 אשר בדק ולמד את הנושא. בהמשך נערך כנס בנים, במטרה לבדוק את מידת ההיענות, אליו הגיעו כ-70 בנים.
- באוגוסט 2008 אושר בקלפי תהליך הקליטה במסלול של חברות בעצמאות כלכלית ע"פ המודל שבנה הצוות עם עו"ד רז אייזן.

- במהלך 2009 התחיל ללוות את עבודת הצוות שמוליק דודאי (חב' "מצפן") והוקמו צוותי משנה לתהליך שעסקו בהגדרת מעמד "חבר חדש", ליווי תהליך הקליטה, ועדת קבלה, תקשורת עם הבנים, תכנון ותמחור.

- בהמשך התקיים כנס בנים שני אליו הגיעו כ-40 בנים, בו

הנושא בשלב זה, עד לדיון ציבורי נרחב (כולל החלטות כמקובל במוסדות הקיבוץ) בהקשר של החינוך החברתי.

וזאת, מפני שהנושא כרוך לא רק בחשבונאות, אלא

גם בהיבטים חברתיים-חינוכיים, ויש לו השלכות גם על הסכמות נוספות בקהילה. ככלל על מנת להוזיל את העלויות המסובסדות בכל מקרה ולהגיע למחירים נמוכים מהקיימים היום על המערכת לשנות את התפיסה החינוכית הקיימת מייסודה. כקיבוץ, אשר מקדיש לנושא החינוך זמן ומשאבים רבים, המערכת לא חשה כי יש לכך מקום ברגע זה.

3. "נעורים, נעורים" – מילה קטנה עם משמעות גדולה.

שהפכה לפתרון להרבה בעיות שנוצרות אצלנו, וזה המקום לומר לכם תודה. שוב ושוב אתם מוכיחים כי התרומה שלכם, לא למען שכר, אלא למען הקיבוץ, חשובה ביותר לכולנו. שעות התרומה שאתם מקדישים לגזית מספקות תמיכה, נותנות לנו הזדמנות להכיר אתכם בכל מקום בו אנו נתקלים בכם, ולכם הזדמנות להכיר את הקיבוץ.

4. קלנועיות – במסגרת השינוי הצפוי והעברת עלות הטיפול בקלנועיות לחברים, נשמעו בקיבוץ קולות שונים התוהים באשר לסיבה לעלות החדשה המוצעת לביטוח קלנועיות. החברים חשבו שעם התשלום הנוכחי של 40 ₪ מכוסות ההוצאות, אולם בפועל ההוצאות גבוהות משמעותית.

הנושא הובא ביזמת אפרת אורן (מנהלת בריאות ורווחה) לדיון בהנהלת קהילה והוחלט כי על מנת לאפשר קלנועית כפתרון רפואי למי שזקוק לכך מחד וכאמצעי שינוע למי שמעוניין מאידך, עלינו לחדד את ההבדל בין השניים. כתוצאה מכך ההצעה הקיימת היא:

סיווג קלנועיות:

- קלנועיות שניתנו מהקיבוץ לחבר/ה בשל סיבה בריאותית – יישארו ברשות החבר/ה עד להחלמתו/ה. לאחר מכן יוחזרו לקיבוץ. (במצב תקין)

- כל חבר שמצבו הבריאותי (לאחר אישור גורם מוסמך) מצריך קלנועית יוכל לשלם ביטוח בסיסי ויקבל תחזוקה מלאה של הקלנועית פרט למקרים בהם נדרשת החלפת מצבר (תשלום חצי/חצי בין הקיבוץ לחבר/ה)

- חברים/ות שקיבלו קלנועיות מהקיבוץ, ואשר אינם זכאים להן מבחינה רפואית, יצטרכו לקבל החלטה בין שתי אפשרויות – רכישה או החזרת הקלנועית לרשות הקיבוץ. היה והחליט/ה לרכוש יש לקחת בחשבון כי עלות אחזקת הקלנועיות (פרט לעבודת התיקון המשולמת ע"י הביטוח) תהיה באחריותו/ה.
- חברים אשר רכשו קלנועיות פרטיות ללא סיבה בריאותית יוכלו להחליט להמשיך לבטח את הקלנועיות ולהמשיך לשלם עלות החלקים בלבד.

ביטוח:

- הביטוח הוא אופציונלי – וככזה לכל חבר האפשרות להחליט האם להיות מבטח או שלא. חבר שיחליט לוותר על הביטוח ישלם מלוא התיקון: חלקים + עבודה.

- חבר שיחליט לעשות ביטוח יכסה את עלות העבודה, אולם יחוייב בעלות החלקים הנלווים לתיקון.

5. משקאד – לאחרונה, שלא על דעת הקיבוץ, פונה חברת ישראלכרט לחברים בטענה כי "הקיבוצים" החליטו על כניסה של כל החברים למועדון משקאד. השיחה שמגיעה לחברים/ות מנוסחת באופן קצת מטעה, והיא מציגה את הדברים

סיכום ישיבת מינהלת החינוך הציבורית – 8.7.2015

1. עליזה דיווחה על הסדרים אליהם הגיעה מח' החינוך הקיבוצית עם משרד הכלכלה בקשר להחזרים שיגיעו גם למשפחות קיבוציות, כמו שמגיע למשפחות מחוץ לקיבוץ, בכל הקשור להסדרים בחינוך הגיל הרך (ע"פ מבחן הכנסה). למשפחות של תושבים ומשפחות מעורבות (מחבר/ה ותושב/ת) ההחזר מגיע ישירות, ואילו על פי זכויות של משפחות חברי/ות קיבוץ ההחזרים מגיעים לקיבוץ.

2. אג' דיווחה על תכניות ההדרכה שפותחו על ידי מדריכי הנעורים, (ונהנית מתרומתם גם תנועת הנוער) המכנות את בני הנעורים כמדריכים לקבוצות מהכיתות הצעירות יותר.

וכמו כן דווח בקצרה על השינויים בצוותי החינוך לשנה הבאה. 3. הועלתה לדיון קצר ההצעה שגובשה על ידי אג', אסתר ועוזי בנושא המשך הפעילות הציבורית בנושא עמדות הציבור לגבי החינוך הבלתי פורמאלי (בעקבות השאלונים): יתקיים מפגש פתוח של שולחנות עגולים, סביב 2 שאלות מרכזיות: א. מה אנו רוצים לשמר ולהמשיך לטפח בחזון ובפרקטיקה של החינוך? ב. מה היינו רוצים לשפר?

4. סוכם להעביר באופן מלא לאחריות ההורים את הגעת הילדים לאוטובוס ההסעה לביה"ס בבוקר, כלומר המרכז לא יפתח בבוקר: גם בשל השינויים במבנה הפתיחה של מועדון חברת הילדים שעליו ידובר בסעיף 6, וגם בשל צמצום מספר הילדים המגיעים בבוקר לפני היציאה להסעה, וגם בשל ההצעה העתידית לפתוח עוד נקודת עליה לאוטובוס בשכונה הצפונית.

מפגש הבוקר אינו מהווה מרכיב מהותי במערכת החינוך החברתי, הבלתי פורמאלי, והוא מעין סיוע למספר הורים שעבודתם אולי מחייבת יציאה מוקדמת יותר. לצורך זה, אם אכן יתעורר, ניתן יהיה למצוא פתרון התנדבותי כלשהו בהתייעצות עם ההורים הנזקקים ועם נציגים מהמערכת הקיבוצית.

5. בעבר התעוררו הערות בעניין ליווי הילדים לביה"ס ובחזרה. לאחר ניסיונות ליווי שונים, נערך הפעם דיון קצר על התכנית לארגון מחדש של הליווי להסעות לבית הספר. התכנית גובשה על ידי אג', אסתר, והמלווה החינוכי, ובהתייעצות עם עמרי לסיוע בפתרונות הלוגיסטיים.

עדיין יש לקיים דיון בנדון עם מש"א: מדובר בליווי בוקר של מבוגר/ת שילוה את ילדים ויחזור על הרכב שהמורים לוקחים בבוקר. ובצהריים תיקח אחת המדריכות את הרכב להחזירו לשימוש המורים ולחזור כמלווה באוטובוס ההסעה.

התכנית התקבלה בברכה על ידי המינהלת, וכמובן נקווה שיימצא הפתרון הפרסונאלי המתאים לליווי הבוקר.

6. מדריכות חברת הילדים הציגו את הרציונאל ואת התכנית לארגון מחדש של החינוך הבלתי פורמאלי עבור כיתות א – ו בשנה הבאה, בחלוקה ל 2 משבצות זמן.

התכנית קיבלה המלצה ואישור של המלווה החינוכי, עוזי ליונבך. חברי/ות המינהלת בחנו את ההצעה והיא התקבלה גם בהבנה של האילוצים והנסיבות המחייבות שינוי זה וגם בהערכה לתוכנית ההפרדה בין קבוצות הגיל שמרכיבות את חברת הילדים, שיש לה הנמקה פדגוגית-חברתית-התפתחותית. בעיקרון, התכנית מוצגת כפיילוט, שייתכן ויחול בה שינוי בשלב שבו יפונה מבנה נוסף עבור פעילות הגילאים הללו.

התנדבו חלק מהבנים להצטרף לצוותי העבודה השונים. החברים ציינו את החשיבות הרבה שהייתה לשותפות בין חברי הקיבוץ ונציגי הבנים בעבודת הצוותים.

• באוגוסט 2009 החל הטיפול בתב"ע והתעוררו לראשונה בעיות המט"ש ועברו לטיפולו של רכז המשק.

• בראשית 2010 אושר בקלפי המסמך המפורט של תהליך הקליטה.

• במהלך שנה זו אושר התב"ע החלה ההרשמה לפרויקט, אושר אופי הפרויקט והוחלט לפתח 23 מגרשים בלבד (של בני קיבוץ ומצטרפים חדשים).

• במהלך 2011 החלו בתכנון התשתיות יחד עם ועדת תכנון של הקיבוץ.

• יש לציין ש-2008 ועד 2011 העסוק בתהליך היה עקרוני בלבד, כשהמעבר לתכנון ועבודה בפועל החלו רק כשהיו מספיק משפחות שהצטרפו לתהליך.

• בראשית 2012 התקבל אישור לתכנון התשתיות.

• במאי 2013 התקבל היתר לבניית התשתיות, ביוני נחתמו הסכמים עם קבלן התשתיות וביוני החלו עבודות התשתיות. לקראת סיום 2014 הסתיימו עבודות התשתיות הציבוריות והפרטיות.

• בחציון השני של 2013 החל צוות תכנון שכלל את ו. תכנון של גזית, נציגי המשפחות ורוני חכם לתכנן דגמים לבתי השכונה, לאחר שהתגלו קשיים ואי הסכמות הוחלט לשנות מתווה ולעבור לבנייה לפי תכנון אישי.

• בינואר 2015 התקבלו היתרי הבניה הראשונים ונמסרו המגרשים לחלק מהמשפחות.

• נכון להיום (יולי) 10 משפחות נמצאות בתהליך הבנייה, 7 משפחות בשלבי תכנון וקבלת היתר ו-6 משפחות עדיין בבירורים שונים.

• עם ההחלטה בקיבוץ על הקליטה, החלו להגיע חלק מהמשפחות. צוות הקליטה לקח על עצמו את ליווי המשפחות בקליטתם (למרות שעדיין נקלטו כתושבים ולא כחברים).

• לסיכום צוין שהיה זה תהליך מורכב ומרתק, עם מכשולים ומהמורות רבים, והנסתר רב היה מהגלוי.

חלק גדול מהתהליך נלמד תוך כדי עבודה, למרות היועצים שהיו מעורבים בו, מה שגרם בהסתכלות לאחור לעיכובים ואף לטעויות.

אבל בסה"כ נראה שסדר הגודל והעבודה בצוותים משותפים עם הבנים הייתה נכונה, חיובית ותרמה להובלת הפרויקט.

הובאה הערכה רבה לרוני חכם שלקח על עצמו פרויקט בהיקף גדול שדורש מחויבות ותעסוקה רבה, נעה עוז שמלווה את רוני בעניינים השוטפים ומלווה את המשפחות שהגיעו להתגורר כבר בקיבוץ.

לעליזה בר שדה שריכזה (ומרכזת) את ו. הקבלה ולחדווה שיין שהייתה שותפה בהקמת צוות ההיגוי, חברה בצוות הקליטה וליוותה את התהליך.

הפרויקט הגיע ל"ישורת האחרונה" ובעתיד הלא רחוק ידלקו האורות בשכונה ונקבל את החברים הראשונים לחברות בקיבוץ,

שיהיה בשעה טובה ובהצלחה לכולנו.

המשך מה קורה בחינוך

אגי לובנפלד

תודה לעוזי ליונבר (היועץ החינוכי שאיתו המערכת עובדת), לחברי המינהלת, לצוות ולחורים על הנוכחות וההשתתפות הפעילה בשיחה.

נעורים – יזרע-ראלי

לפני מספר ימים התקיימה תחרות יזרע-ראלי של עמק יזרעאל. זוהי תחרות שמתקיימת שנה שניה בעמק, בה מתחרים במספר מקצים רכבים בלתי ממונעים אותם בנו בני נוער משכבת ט', בחניכת אנשי מקצוע.

את קיבוץ גזית ייצגו יותם מרקיייר, שירי ספיר, איילון אלעזר, ענבר חפר וגיא רותם, אשר במהלך חודשיים השקיעו ובנו את כלי הרכב שלהם.

בתחרות השתתפות 8 כלי רכב והבנים שלנו סיימו במקום הראשון במקצים הדינאמיים, כלומר הם סיימו את המסלולים הכי מהר ובצורה הטובה ביותר.

כל הכבוד על ההשקעה, ההתמדה וכמובן על התוצאה המדהימה. קיבוץ גזית גאה בכם!

תודה רבה להלל סגל על הליווי המקצועי, לדורון ספיר וליענקל'ה על עזרתם הרבה במהלך הבניה, ולאלון, מדריך הנעורים, על העידוד הנפשי והפיזי והניצוח על הפרויקט כולו.

ובנימה אישית...

לאחר התלבטויות רבות, החלטתי לא להגיש את מועמדותי לתפקיד מנהלת החינוך בגזית לקדנציה נוספת. פירוש הדבר הוא שהחל מחודש ספטמבר אסיים את עבודתי בקיבוץ. ההחלטה לא הייתה פשוטה, מאחר ואני אוהבת את המקום ומרגישה חיבור ומחויבות רבה לחינוך בגזית.

עם זאת, לחיות ולעבוד באותו מקום, במיוחד בתפקיד מהסוג הזה, הינו משימה מורכבת ולא פשוטה. בתום שנה של השקעה אינטנסיבית בעבודה הגעתי למסקנה שאני חייבת להפריד בין העבודה לבין החיים הפרטיים שלי.

בחודש הקרוב עדיין אמשיך לבצע את התפקיד שלי בנאמנות ואדאג להעביר אותו לבאים אחריי באופן מיטבי ומסודר.

בברכת המשך קיץ מהנה ופורה,

אגי לובנפלד

סוכם להציג את התכנית לדיון והערות בשיחת חורים.

• ואכן, שיחת חורים זומנה לתאריך 26.8, והשתתפו בה החורים של חברת הילדים, מנהלת החינוך, מדריכות חברת הילדים (שבנו והציעו את התכנית שהושקעה בה מחשבה רבה, חינוכית וארגונית) חברי/ות מינהלת החינוך הציבורית והיועץ החינוכי המלווה אותנו, עוזי ליונבר.

סוכם לראות את התכנית כפיילוט, לגבות אותה ולבחנה לאחר פרק זמן, בעיקר מבחינת ההתמדה של השתתפות הילדים הבוגרים.

ובה בעת לחתור למימוש תכנית הבנייה המיועדת להעביר את בית היוצר למבנה מחודש ולאפשר שימוש במבנה המתפנה לצורך פיצול חבר הילדים לשני מועדוני גיל (א-ג; ד-ו) כמתוכנן.

מה קורה בחינוך בחודש יולי

אגי לובנפלד

הגיל הרך – שינויי כוח אדם

החל מחודש יולי, היו מספר שינויים בכוח האדם בגיל הרך. במסגרת תהליך של בניית הצוותים לשנת הלימודים הבאה, נפרדנו ממספר בנות צוות בבתים השונים. בנוסף לכך, שתי הגגנות של משרד החינוך יצאו לחופשת קיץ מתחילת החודש.

למרות השינויים הללו, בעזרת התגייסותו של צוות המטפלות הצלחנו לשמור על היציבות והשגרה היומית של הילדים, אשר מקבלים את אותו יחס חם ותשומת לב שקיבלו במהלך כל השנה.

חברת הילדים – קייטנה והתכוננות לשנה הבאה

הקייטנה בעיצומה. ילדי א'-ו' חווים חוויות מגוונות ומעצימות דרך הפעילויות היומיומיות. צוות המרכז משקיע משאבים פיזיים ונפשיים בלהעניק לילדים חוויות חינוכיות וחברתיות משמעותיות.

במקביל, בשיא המרץ, אנו מתכוננים לתחילת שנת הלימודים הבאה.

החל מספטמבר, מספר הילדים במרכז יעלה, וגם בשנים הבאות כמות הילדים נמצאת בצמיחה - דבר שמשמח מאוד מצד אחד, ומצד שני מצריך התארגנות מחודשת של המערכת. לאחרונה התקיימו מספר ישיבות בנושא, בהם הצוות החינוכי חשב על אופציות בהם נוכל לתת מענה מיטבי לצרכים ההתפתחותיים השונים של הילדים, בתוך האילוצים הפיזיים (מבניים) הקיימים, כאשר המוטו של החינוך האיכותי לנגד עינינו: "ילד פוגש מדריך, פוגש קבוצה כל יום".

הצוות בסופו של דבר המליץ על הפרדת הפעילות המרכזית של הגוף הצעיר והגוף הבוגר בחלק מהשבוע. ההמלצה הועברה למנהלת חינוך, שדנה באפשרויות השונות וקיבלה את ההצעה. בשלב זה ראינו חשיבות בלקיים פגישה עם החורים הרלוונטיים ע"מ להציג בפניהם את ההצעה, לשמוע את דעתם, ולבדוק האם יש נקודות/זוויות אחרות אשר עליהן לא חשבנו.

השיחה הייתה עניינית וברוח טובה.

הפרח בגני – לא בשבילי

ישבתי ביחד עם טלי, מול רחלי ועמוס והם הציגו לפנינו את ההבדלים והשינויים שיכולו במשכור שלנו על פי המודל העתידי החדש.

לא נפלנו מהכיסא – הבנו את שחשבנו לפני כן, אנו נהנה מעוד כמה מאות שקלים לחודש ככסף פנוי לעומת מה שיש לנו כיום. אך מה המחיר שנצטרך לשלם עבור זה? – פרידה מתקציב מכובד עבור חתונה לארבעת ילדינו, קצוץ משמעותי בתקציב עבור השלמת 15 שנות לימוד לילד הרביעי, ואיני יודע מה יקרה לאותו פינוק לה זוכים ילדי הקבוצה במסגרת מסלול צעירים.

ברור לי שעם אותם כמה מאות שקלים לחודש לא אצליח לחסוך את מה שמובטח לילדי כיום עד צאתי לפנסיה, - אז למה לי לתמוך בהסדר החדש? זהו כמובן חשבוני הפרטי, כמובן שאפשר לראות בזה עניין שכבתי המשותף לחברים באותם גילאים עם צרכים דומים ואיש איש – שכבה שכבה עושה את חשבונה.

בחוברת שיצאה – הצעת צוות ההיגוי להסדר התקציב כתוב במבוא כבר בשורה הראשונה –הסדר התקציב מהווה את ליבת מודל גזית.

אני לפחות יצאתי למסע הזה של שינויים אפשריים - גורר רגליים כשנקודת ההתייחסות שנטבעה בראשי היה אותו מפגש "שולחנות עגולים" בה לבנו באופן חופשי את היתרונות והחולשות של מודל גזית 2008. (מפגש בחדר אוכל לפני מס' שנים), מה שאני זוכר מאותו מפגש זה שביעות רצון כללית מהמודל עם הצבעה ברורה על נושא הצמיחה - הדמוגרפית כנושא שלא הצלחנו לפתור במודל 2008 ושיש לתקנו. בהמשך עלו מוסדות הקבוצה בצדק על הקשר הברור הקיים בין תקציב הקהילה שבהגדרה נשען על הכנסות הקהילה ממשכורות חברי הקהילה – לבין זה שהאוכלוסיה לא גדלה ואפילו מצטמקת והכנסות הקהילה קטנות.

מאז ימי ההכרה בתובנות אלו ועד ימינו אלה "הישירות האחרונה לפני התקציבים היבשים" – עסקו הצוותים בנושאים השונים – עלי הכותרת של פרח המודל שאוטו טו פורח לפנינו, לא לפני דיון נוקב רציני ומהותי האם ניתן להתחיל בדיון על תוכנית מרחיקת לכת שיש בה שינוי באורחות חיים ודורשת רוב מיוחד – מודל גזית חדש לעומת מודל גזית משופר – צנוע יותר בשינויו.

אני מוקיר ומעריך את עבודת החברים הרבים שנרשמו והיו בועדות השונות שהגישו את התוצרים כחלק מהמודל המוצע -

אך בשלב זה אני לא אצביע בעדו!

במסגרת מודל 2008 יצאנו עם תוכנית 20-20 בת 12 השנים שבה התחייב הקבוצה מול חבריו בשלושה נושאים שעלותם הרבה מאוד כסף ואנו עומדים ביעדים שהצבנו בפנינו: חלוקת רווחים כחלק מדמי עזיבה, השלמת פערים אקטואריים בקרנות הפנסיה, בניית שיכונ קבע לכל חברי הקבוצה הזכאים לכך. (אני יודע וכולם יודעים כמה זה בכסף - אך במאמרי זה החלטתי שאני לא נוקב בשום סכום).

הנחת העבודה האופטימית שלי היא שהמפעלים ימשיכו ויהיו מצליחים כפי שהם היום ואני נותן את מלא אמוני בחברים שנמצאים שם ומנהלים את המפעלים ולכן יכולה הקהילה לבנות על הרווחים כחלק מהוצאותיה לכלל האוכלוסייה – כסף צבוע לפרויקטים שונים וחד פעמיים לטובת הקהילה והמשך

קיום תקנונים המסייעים לחברי הקבוצה לתמוך בילדיהם בגיל שאחרי הצבא – השלמת 15 שנות לימוד, תקציב חתונה וכו', אני אף פעם לא הייתי נלהב משיך דירות בגזית וגם אם עשינו את המעשה הנכון - ההחלטה המתבקשת ברגע האחרון לאפשרות כניסה לשיכון נכסים – לא אצה לי הדרך לשיכון נכסים כזה או אחר - אני סבור שעלינו לצאת בתוכנית חדשה- במקביל או כשתסתיים תוכנית 20-20, תוכנית הנוקבת בסכום בזמן ותקנון המסדיר חלוקת רווחים של המפעלים לרווחת כל חברי הקבוצה – לטובתם, שהיא טובת ילדיהם, נכדיהם וניניהם – בקבוצה, בארץ ובחול.

אני מאמין ומקווה שיש דרך לבנות מודל אותו יאמצו משפחות וחברים חדשים במסגרת צמיחה דמוגרפית מבלי לפגוע בזכויות שצברנו אנחנו בקבוצה הקיים שבנינו.

דורון ספיר יולי 2015

על שיעורי היוגה במועדון המועשר.

בחודשים האחרונים אני פוגשת בכל יום שלישי בבוקר חברות וחברים המגיעים למועדון המועשר לפעילות המתקיימת בבית היוצר.

אני מלמדת יוגה 14 שנים וזו התנסות ראשונה עבורי ללמד את שכבת הגיל השלישי, שיעור בן שעה שכולו מתקיים בישיבה על כסא.

אף פעם לא התעכבתי לחשוב מדוע קוראים לפרק הזמן הזה בחיים "גיל הזהב" אולם מאז שהתחלתי יש לי השערה...

משבוע לשבוע אני לומדת להכיר אתכם תלמידי ואני מקבלת מהמפגשים איתכם מתנות נפלאות: קודם כל נוכחותכם וההתמדה שלכם היא תנאי הכרחי להכרות ואחר כך להפנמת תרגול היוגה ואתם מבינים זאת ומגיעים עד כמה שמתאפשר לכל מפגש.

אני מאד מעריכה את הפתיחות והכנות שלכם, את הנכונות לשתף אותי או לשאול כשהדברים אינם מספיק מובנים. אתם עוזרים לי להיות מורה טובה יותר!

השאלות או התגובות עצמן מעוררות השראה (כאן אני מגיעה למחשבותיי על המושג "גיל הזהב"). אני חשה ביטחון למסור לכם את עקרונות היוגה אותם אתם מבינים בלי שום ספק תודות לחוכמת החיים שצברתם כל אחד במסלול חייו העשיר והייחודי. כשאני מסבירה בשיעור אני יודעת שלפני יושבים אנשים שכבר עברו הרבה וזה ניכר ומרגש תמיד לחיוב!

זו חוויה מיוחדת עבורי ואני מרגישה שמחה כל פעם אחרי השיעור שלנו המזמן לי להיות בחברתכם ואתם בגילכם ממשיכים ללמוד, להתקדם ולהתפתח.

אני מודה לכם כל אחת ואחד מכם אתם מעשירים אותי במתנות יקרות מפז.

זו גם הזדמנות להודות לרונית דורון שבלעדיה כל המפעל הזה לא היה. רונית, את מובילה מסגרת ראווה מכובדת ונהדרת, תודה גדולה מאד לך!

מינה אשר

מכתב תודה

סמינר נוער מרץ

לסמינר נוער מרץ הגיעו חניכים מכל הארץ, מנהריה וכברי בצפון עד לדימונה וגבולות בדרום, למפגש סיום שנה. הם עברו פעולות הנוגעות לערכי המפלגה: סוציאליזם, הסכסוך היהודי - ערבי, גזענות בחברה הישראלית ועוד. כמו כן במהלך הסמינר נערכו בחירות ליו"ר הנוער ולששת חברי ההנהגה, שמובילים את התנועה וקובעים את סדר היום שלה במהלך השנה הקרובה. את הסמינר פתחה זהבה גלאון שגם התייחסה לשאלות החניכים. לסמינר הגיעו דר' אסתר לבנון מורדוק להרצות בפני החניכים על שיוויון מגדרי ופרופ' יוסי כץ מכפר תבור שוחח עם החניכים על האירועים בירושלים ובכפר דומא. החניכים מאוד נהנו מהשהות בקיבוץ גזית, ומוקירים אותו על כך שאירח אותם בימים טרופים אלה. מקווים להמשיך ולפעול יחד לשינוי ולעתיד טוב יותר.

בר, רכזת ההדרכה של נוער מרץ

התרמת דם בגזית.

חברים ותושבים יקרים,
ביום חמישי נערכה התרמת דם בגזית.
תרמו 42 אנשים.
בזכותכם עמדנו, ואף מעבר לכך,
ביעד שהוצב לנו ע"י מד"א.
אנחנו מבקשות להודות לכם
שהקדשתכם מזמנכם ומרצונכם
ובאתם לתרום דם.
תודה מיוחדת לזינה שפירסמה,
שיווקה ודאגה לכיבוד "כיד
המלך".

זינה, מריה ואפרת

מכתב תודה

הועבר על ידי שחף אשר

לכבוד: גיורא - מנהל בריכת קיבוץ גזית
גיורא שלום,

זוהי השנה השלישית שאתה מארח אותנו, נערות הוסטל אורנים, ומעניק לנו חוויה כיפית ונעימה בבריכת הקיבוץ. אין מילים בפינו להודות לך על תרומה זו!! החופש הגדול הוא זמן קשה עבור נערות הוסטל. אנו מוצאים עצמנו עסוקים המון בלגייס תרומות עקב משאבינו הדלים, דבר שמשנה לשנה נעשה קשה יותר, תרומתך עוזרת לנו מאוד! כפי שאתה כבר מכיר, הוסטל "אורנים" הינו בית לנערות, המהווה עוגן הצלה עבור נערות הנמצאות בסיכון ושמשפחותיהן לא יכולות לטפל בהן. להוסטל מגיעות נערות אשר זקוקות לחום, וליחס אישי מכבד. במקרים רבים הן מגיעות אלינו לאחר שהתגלגלו לרחוב, חשופות לסמים, לניצול מיני ולחברה עבריינית. הצורך שלהן במסגרת חמה ותומכת הוא קריטי כדי להבטיח את הביטחון בהמשך חייהן. ברצוננו להודות לך גיורא וכמובן שלמצילים הנהדרים שמוכנים לתת מזמנם גם אחרי שעות העבודה (במהלך שלושת השנים היו אלה לירון, דפנה ורון). בזכותך, מתאפשר לנו להעשיר את פעילות הקיץ לנערות הוסטל ולהעניק להן חוויה של כיף ונורמאליות.

תמיד כשאנו פונים אליך אתה מיד מסכים, עושה כל שביכולתך כדי לתאם את התאריך המתאים ובזמן שהותנו בבריכה מקפיד שהכל יהיה לשביעות רצוננו עוזר בכל שצריך. השהות בקיבוץ תמיד מעוררת שיח על סוציאליזם ועל כך שאולי אם כל העולם היה קיבוץ הן לא היו מגיעות לאן שהגיעו.

לרוב הנערות המונח "קיבוצניק" הוא מונח כל כך רחוק (ולפעמים זה אפילו שם גנאי...). אבל תמיד אחרי הביקורים אצלך בבריכה הן מתחילות לפנטז על עתידן בקיבוץ ושואלות מתי יוכלו לבוא שוב.

ולחברי הקיבוץ, תודה תודה תודה. יש לכם בריכה מדהימה, תודה שאתם מאפשרים לנו להשתמש בה, גם אם זה אומר ערב בעייתי לשחיינים שביניכם...

בהערכה רבה,

בנות וצוות הוסטל "אורנים"

חג 65

ילדים חברים סבים.

ללקט סיפורים זה אמנם קראנו "אגדות המקום" אגדה זה סיפור דמיוני כידוע – הספורים המוגשים לכם כאן הם סיפורי אמת כולם, שהתרחשו לפני 30 שנה וקצת פחות. אז חברינו הותיקים צעירים היו עדיין, עלמים ועלמות חנינים. כל מה שקרה הוא כל כך שונה מהיום שלפעמים זה נשמע כאגדה. באהבה רבה מוגש לכם שי זה, ובתקווה כי תהנו לשמוע ולהשמיע.

1. חג ה-30.

הדלעת לגלעד מאת ברכה. ק

את גלעד הבוקר כולנו מכירים. זה שאוהב מאוד פרות ברמה, ומצליח להעביר חיבה זו גם לנערי המוסד. ומי לא ראה אותו דוהר על סוס בחג הביכורים? אבל גלעד הגדול והארוך הזה, היה פעם ילד בגן והוא ידע אז להלהיב ילדים, להמריד אותם נגד הגננת ולהסתתר כדי שכולם יחפשוהו. גלעד הגיע אלינו מקיבוץ המעפיל – פעוט בן שבעה חודשים; במערכת החינוך שלנו היו אז חמישה ילדים בלבד – שני תינוקות בני חודשיים – יונקים עדיין ושלושה גדולים בגיל שנה – שנה וחצי. הגדולים – מוטקה גבי וורדית התחנכו בעין דור. היונקים הסתפקו במועט: אמא ובקבוק ודי! אבל גלעד? הוא לא גדול ולא קטן. הוא זקוק לחברה ובעיקר לדלעת. לארוחת עשר גלעד רגיל לאכול דלעת מבושלת ובגזית ד'אז אין דלעת. גלעד מקבל עגבניה והוא מסרב, גזר – הוא מתנגד, תרד – הוא יורק. מה לעשות? הקיבוץ צעיר, חסר ניסיון, לא מבין. אמא עצובה. יושבים וחושבים עד אשר נמצא פתרון:

אשר, אביו, יסע לקיבוץ המעפיל ויביא משם דלעת גדולה ויפה שתספיק לגלעד לשבועות מספר, ובמשך הזמן, הרי גלעד לא יזדקק עוד לדלעת כלל.

מיכל סופרת את העדר מאת חוה ר.

מיכל קריספין המורה היתה לפני שנים רועה. כן, פשוט רועת צאן. או כפי שנכון להגיד: נוקדת. היא היתה חולבת עם דודו בעלה, היתה מטפלת בטלאים, יוצאת למראה. בקיצור עשתה את כל העבודות שכל נוקד עושה.

באחת הפעמים, עת שבה מהמרעה עם העדר הגדול, לקחה את המונה, העבירה את הכבשים דרך פשפש צר והחלה למנות, כדי לוודא אל לא נשאר חלק בשדה. מונה מיכל 100. 200. 500. 800. 1000 והעדר בחוץ רב עדיין. הגיעה מיכל למספר 1236 ואז נזכרה: הכיצד? הרי יש בעדר רק 758 ראשים?!

סגרה את הפשפש והלכה לבדוק. ומה רואות עיניה? הכבשים שנכנסו לדיר, יצאו ממנו דרך שער אחר שהיה פתוח והצטרפו לכבשים שבחוץ ונספרו שנית. לולא נזכרה במספר הנכון, ודאי היתה מונה את העדר עד עצם היום הזה.

המרפאה מאת בטי אשל

היום ילדים, בבואכם לבקר במרפאה שלנו, הנכם פוגשים שלושה חדרים מצויידים היטב, ושתי אחיות אשר מטפלות יפה ובמסירות בכל נזקק. פעמיים בשבוע מגיעה הרופאה לביתנו ובחוץ עומד אמבולנס עם מנורה אדומה שמהבהבת בשעת חירום, וצופר שקורא לפנות את הדרך... יש הכל לשעת הצורך – הלואי ולא נזדקק – אבל יש.

אך לפני שלושים שנה היה זה חדרון, בחושה ערבית אפלונית ובו שכנו: המרפאה, הנהלת החשבונות, ריכוז משק ומזכירות.

למרפאה הקצו ארון, שולחן ופלטה מתקפלת. אני לא קיבלתי הכשרה של אחות כי אם קורס תלת חודשי של חובשות. הרופא הגיע בדרך לא דרך. טלפון, כמובן, לא היה. ואם חלילה היה מקרה דחוף, הסענו את החולה על טרקטור ופלטפורמה לכפר תבור. היינו צעירים וגם בריאים וזה היה מזלנו. המחלות הנפוצות היו: קלקולי קיבה (מפאת התנאים התברואתיים הקשים) וטיפול שניניים שעשינו ביקנעם או עפולה. אבל הגיע תור הלידות. את הרופא אי אפשר להזמין. מה עושים? מסדרים על הפלטפורמה מזרן, משכיבים עליו את החברה (במקרה זה מינה) בוחרים בטרקטוריסט המנוסה ביותר והזהיר ביותר, שיסע מהר ככל האפשר, ובזהירות בלי לטלטל יותר מדי. רוצים אתם לדעת איך היתה אותה נסיעה? כלל לא משעשעת ולא מבדחת. התוצאה החיובית ביותר היתה שנולד בן חמוד בשם יגאל.

מאותו יום הוקצה חדר בבית החולים, לשם היו מגיעות החברות, שהגיע שעתן ללדת, ומצפות היו שם אפילו שבועיים עד הלידה.

סוויטה בטבע - עדכונים מהשטח.....

כפי שדווח בעבר אנו מפעילים החל מחודש אפריל (חג פסח) האחרון אתר אוהלים וקרוואנים נוסף (מעבר לזה שפעל כבר שנה שעברה בנחל ציפורי), בסמוך לקיבוץ בית אורן.

בסופ"ש שעבר נערך טקס להשקת האתר "טריילר פארק" בהשתתפותו של כרמל סלע, ראש מועצת חוף הכרמל, שהגיע במיוחד לגזור את הסרט, ואמר כי הוא שמח להיות נוכח בפרויקט תיירותי יוצא דופן נוסף באזור, וכי הוא מקווה לראות כמה שיותר כאלה קמים בקרוב.

בטקס נכחה גם סגל בן עוז ממשרד התיירות, מנהלת תחום השקעות של משרד התיירות המעודד בשנה האחרונה פעילות והקמה של אתרי קמפינג בכל הארץ.

בחודש דצמבר האחרון נכנסתי לנעליה הגדולות של יניקה ד"ל. מאז אני עוסקת בכמה תחומים עיקריים:

1. הפרידה מיניקה של הדירים והצוות, שעבדו איתה במסירות שנים כה רבות וחלקו איתה סודות וכאבים. יניקה היתה עבור רובם אוזן קשבת, כתף תומכת, אמא וחברה. הכאב על הצורך בסיום עבודתה, ליווי דעיכתה והפרידה עצמה היו ממושכים וקשים, והטילו צל כבד על הבית, דייריו ועובדיו. ליווינו תקופה זו בסיוע רב של עו"ס סיגל עובדת בבית הסיעודי ואמונה על טיפול באבל ובאובדן, מתוקף תפקידה הנוסף במשרד הביטחון. וכן בעדה גרנות האחות הראשית, שהיוותה צוק איתן לצוות ולי.

2. יחד עם זאת נדרשנו לפעול במהירות לאור דרישות משרד הבריאות להחליט האם אנו מעוניינים בהמשך רישיון מטעם המשרד או לא. כידוע, משרד הבריאות מממן חלק מעלות מגוריו של אדם בבית הסיעודי, ומאידך הם מציבים דרישות משמעותיות בהיבט הטיפול ומבחינת תקינות המבנה והציוד. חשוב לומר כי קיימות אופציות נוספות לטיפול באדם הסיעודי, אולם טרם התקיים תהליך מסודר של בחינת החלופות השונות ועל מנת שלא להישאר קרחים מכל הצדדים, לאחר התלבטות עם עמרי ואפרת (רכזת בריאות ורווחה), הוחלט שלא לסגור את האפשרות להישאר עם משרד הבריאות ולבחון את עלות שידרוג המבנה.

לצורך כך קיבלנו ייעוץ וסיוע מאדריכל הרן ילין, בנו של דוד ילין, שתיכנן את הבית הסיעודי במקורו. הרן התרגש מאוד לראות את התוכניות המקוריות ואת המבנה עצמו. כמו כן, הצלחנו להביא לפגישה בגזית את הפרויקטור מטעם משרד הבריאות, עוזי קרן, שנפגש איתנו ועם האדריכל הרן ילין. בסיכום הפגישה, קיבלנו הנחיה לתיקונים מינוריים במבנה ולאחריהם אישור להישאר כמוסד של משרד הבריאות. יש לציין כי עוזי קרן כמעט ואינו מגיע לקיבוצים, אלא דורש כי ישלחו אליו תוכניות לירושלים. וכן, רוב הבתים בקיבוצים לא קיבלו אישור המשך הפעלה, או נדרשו לתיקונים בעלות של מיליוני ₪.

3. בקרת משרד הבריאות לצורך חידוש רישיון של נווה גזית. מדי שנה מקיים משרד הבריאות בקרה על איכות הטיפול בדיירים. צוות רב מקצועי גדול (רופאה, אחות, פיזיותרפיסטית, עו"ס, בריאות הסביבה, רוקח, תזונאית) הנפגש עם אנשי הצוות שלנו ובוחן מגוון של נושאים ומקצועות. מציון הבקרה נגזר עלות יום אשפוז.

השנה התקיימה הביקורת באווירה טובה ונינוחה. הובעה הכרה והבנה לתהליכים שמתבצעים בבית והשינויים ניכרים. קיבלנו ציונים לשבח לגבי איכות הטיפול ובקשה של הרופאה המחוזית שלא נתנתק ממשדד הבריאות ונמשיך להעניק משירותינו ללקוחות משרד הבריאות. ציינו בעיקר את תחום הרפואה והסיעוד, העו"ס והתעסוקה, וכן קלינאית התקשורת, ואת הניהול. רואים שיפור משמעותי בתחום התזונה ואיכות הסביבה.

חשוב לציין, כי קיבלתי סיוע ושיתוף פעולה מלא מכל גורם בקיבוץ שפניתי לעזרתו (שירלי וסיון, טלי בכלבו, מריה במרפאה, טוביה ועימאד במטבח, נתן בנושא המים, ועמוס ודורקה במכבסה) ואני מקווה שלא שכחתי אף אחד. הצוות

עבד קשה מאוד, למרות צירוף המקרים הלא פשוט – יום לאחר לווייתה של יניקה ז"ל וצום הרמדאן.

4. ספקים ורכש –

בחינת כל ההתקשרויות עם ספקים, שימוש במוצרים כאלה ואחרים ופיקוח הדוק על הוצאת תקציב הבית לטובת הדיירים ללא שינוי באיכות הטיפול.

5. נהלים והסדרי עבודה מול גורמים שונים בקיבוץ –

זיהוי התחומים בהם הממשק עם גורמים בקיבוץ אינו ברור דיו ומניעת מחלוקות. למשל באחריות הרפואית לדיירים זמניים, הסדרת זכאותם של חברי הקיבוץ המתגוררים בבית הסיעודי לשירותים להם זכאי כל חבר אחר ועוד.

כמה תחומים עליהם חשוב לי לשים דגש מיוחד –

* פתיחת הבית להחלמה ושהיה זמנית לחברי הקיבוץ, הורים של חברים וכן הורי תושבים.

* הכללת הבית הסיעודי כמרכז תעסוקה ברצף התעסוקה של החברים בגזית, עם המועדון המועשר, בית היוצר ובית העובד. * התאמת סדר היום ככל האפשר ויציאת הדיירים לפעילויות השונות בקיבוץ (התעמלות ותיקים, מועדון, חד"א, מועדון ותיקים, ושותפות עפ"י יכולתם בענפי התעסוקה השונים).

זאת מתוך תפיסתי כי הבית הסיעודי הינו חלק מקהילת גזית. אנו מקפידים שלא להיות טריטוריה חיצונית וזרה, אלא נמצאים בקשר עם מערכת הרווחה והבריאות, החינוך ועם חברי "הגיל השלישי" באופן קבוע ומתמשך.

ולסיכום, למרות שזקנה נתפסת לעיתים כתקופה חסרת אונים ואומללה בחיי האדם, אני רואה בדיירים עצמם ובזקנה בכלל הרבה יופי.

תקופה שיש בה את השמחות והעצב, כמו בכל שלב אחר בחיי אדם, וגם את הייחודיות של שלב זה.

אנו כצוות ואני בתפקידי מקדישים את עיקר זמננו ליצירת גירוי ועניין, תוכן לחיי היומיום ופתרון בעיות חברתיות (כמו בכל קבוצת אנשים החיה יחד...). אנו משקיעים זמן רב בניסיון להכיר את האדם, כפי שחי את חייו – ההרגלים, ההעדפות, ההיסטוריה הפרטית והמשפחתית, על מנת לטפל באדם כפי שהיה רוצה.

ואולי זה המקום להציע את הידע המקצועי הרב שלנו כצוות ובכל תחום בנפרד, להתייעצויות לחברי הקיבוץ, גם אם אדם עדיין נמצא בביתו.

אז לקחה חווה את המזרקים וה"קאפילרים" ופתחה בסדרת הכלאות, שבסופה יצאה הצלחה: "אסף" חדש ומשובח, שעיקר יתרונו – יכולתו להעמיד מספר רב יותר של וולדות, בגרות-מינית מוקדמת, שיות בנות שנה בלבד, ממליטות ועטינים נוחים יותר לחליבה.

וקצב הגדילה מהיר ביותר; טלה זכר בן 5 חודשים, מגיע ל-55 60 ק"ג.

בעבודת טיפוח של שנים, המרנו את המכלול שנוצר אצלנו ואת גזע האוסי המקומי, לגזע החדש, שנקרא בימינו "אסף".

ההמלצה לפרס העבודה של ההסתדרות ע"ש מ. נמיר

עובדי ענף הצאן וחברי קיבוץ גזית כולו ממליצים בכל ליבם על הענקת פרס העבודה לחברתנו חווה רוגע, חברת צוות עובדי הצאן מזה 28 שנה; על התמדתה, מסירותה, יעילותה, התמחותה, הספקיה, וידע בכל הקשור בגידול צאן.

עדר צאן אינטנסיבי לחלב אינו מוכר בעולם, אלא הוא פיתוח מקומי ישראלי, ולחברתנו חווה רוגע יד רבה בטיפול סוג ענף חקלאי מיוחד זה, התאמתו לתנאי הארץ ולחיי קיבוץ, הפיכתו לענף כלכלי ממדרגה ראשונה ועדכנו למציאות המשתנה.

הישגיה בעבודת החליבה הקשה והמתישה הם שם דבר. שליטתה ברזי המרעה – הן בתחום הכרת נפש הבהמה והן בהכרת צמחי המרעה וניצולו הנכון – בנוסף לחידושי המחקר בתחום זה – (שזרוע – דישון – גידור וכיו"ב) גם הם ידועים. מידי יום ביומו, בחורף הגשום ובקיץ החם יוצאת חווה למרעה עם עדרים שונים, המונים בין 500 ל-800 ראש!

רוכבת על סוסתה ומזינה אותם, תוך שילוב מושלם של ניצול המזון הטוב והזול שבטבע, מיזוג של ידע מקצועי והווי פולקלורי פסטוראלי.

לא נשכח, כמובן, את נושא ההזרעה המלאכותית בצאן, שמעטים מאוד מצליחים בו בגלל ההקפדה, הדיוק, ההתמחות והניקיון המופתי, שנושא זה דורש.

חווה, שהתברכה בתכונות אלה, הצעידה את הענף המקומי למקומות הראשונים בארץ מבחינת תפוקת החלב והבשר, והיא, למעשה, הפיצה את הגזע המוכלא "אסף", והפכה אותו מתיאוריה של חוקרים ודוקטורים, לבהמות המתרצצות ברוב הדירים האינטנסיביים בארץ, ואפילו בארצות שונות באירופה

בשנות המלחמה ריכזה את הענף רב ההיקף – יותר מ-1000 ראש – בהצלחה, כשלצידה ילדים מביה"ס ומתנדבים זמניים, בעוד כל הצוות הבוגר בחזיתות, והעונה היא בשיא ההמלטות, החליבה, המרעה, התזונה והטיפול הבריאותי של העדר. כל אלה על כתפיה בלבד!

בשנת 1980 חווה קבלה את פרס העבודה!

ערב מחווה לחווה רוגע נערך בנוכחות משפחה, חברים וענף הצאן שהייתה ממקימיו. סיפוריה שזורים בתולדות הקיבוץ. קטעים מתוך הערב מובאים לכם כאן בתמצית.

איציק סרוגו: "כשהעלנו את הרעיון להכין ערב מחווה והוקרה לחווה ידענו שלא יהיה קל לכמה אסיאתים, דרום אמריקאי ואוסטרלי לרפואה "להקפיד" על כל הפרטים כמו שהיא, היקית, הייתה עושה ורוצה, ובכל זאת יצאנו לדרך.

ערב שהוא מחווה, כי מגיע למי שעבדה עד גיל 86 בהקפדה על קלה כבחמורה בעיקר בחליבה.

ערב הוקרה על כך שהייתה יותר מ-60 שנה כחוט השני, תמיד כאן, בדיר, כדי לשמור על הגחלת, ולהתגבר בגופה על כל הרוחות הרעות, שהיו ועוד איך.

ומצד שני שכול אחד שיזדמן יוכל לבוא ללמוד את העבודה ואפילו ינהל את הממלכה. נכון שלא הבטחת לאף מנהל שלא תהיה לך בקורת נוקבת על מעשיו, אבל תמיד ידעת לפרגן על הדברים הטובים שהיו למנהלים הקודמים.

חווה הייתה, במשך השנים הרבות, מורת דרך לכול מי שבא, לחלוב, למרעה, להכיר את מפת השטחים (מדרון הזאבים, הגבעות העגולות, הקניון של החלקה השלישית, גבעת הזיכרון, חורשת האיקליפטוס של שלומיטו ועוד).

חווה לימדה, איזה צמחים אוכלות הרחלות ואיזה לא (אגדות על כמה הן אוהבות שומרים בקיץ ולהיזהר לא להשכיב את העשב בחורף, למנוע אכילת יתר של גרעינים בשלף ואיפה צומח התלתן הכי טעים באביב).

מעטים זכו, אני בניהם, להיות תלמידיה של חווה בנושא מאד מיוחד "הזרעות מלאכותיות".

חווה למדנו ממך הרבה ועל זה הוקרתנו!!!

תודה צוות הענף הצאן לדורותיו והנוכחי"

במרעה

חווה היא נוקדת במלוא רמ"ח אבריה. דקת-גו, גרומה משהו, פנים וחלקי גוף חשופים-שזופים עד להגזמה.

כובע נצחי על הראש.

"סוס זה דבר נפלא, הוא מרגיש מרחוק התקרבות של ידיד, ואף של חורש-רע. הסוסה משרה בטחון. אינך חושש פן לא יהיה מי שיחלץ אותך, אם נעקצת ע"י נחש, או שברת רגל במרומי הגבעה.

צריך לדעת להוליך עדר צאן. לעצור אותו ממהלכו או ממרוצתו, וגם לדעת איך להוציאו מאדישותו. במרעה נוצר הקשר בין הרועה וכבשותיו. הוא לומד להכירן ולהבין. בכלל, להוליך עדר צאן בשדה במטרה אחת, שיאכל הרבה ככל האפשר, זה אתגר טאקטי אמיתי. להנהיג עדר בן כמה מאות ראש למקום הרצוי בשעה המתאימה, זאת חכמה גדולה, הנקנית בניסיון רב".

הזרעה

אחד מנושאי התמחותה של חווה בענף הצאן, הוא ההזרעה המלאכותית. לזכותה אפשר לזקוף את מעשה ההשבחה שבהמצאת גזע צאן חדש, המכונה "אסף". גזע הכבש המצוי, בן הארץ, הוא ה"אוסי".

בשנת 1960 הובא לארץ אייל מגזע "אוסטפריזי" טהור. והנה התברר, כי הכבשה מזן זה לא עמדה בתנאי האקלים של הארץ.

מבעד לעדשה של צבי הולצמן

המשך הרועה הקטנה מן הגיא

מעלוני הקיבוץ

בעבר הרחוק בקיבוץ היו מורים שעישנו בכיתות, מטפלות והורים עישנו בבתי-ילדים ואפילו בבית התינוקות. וכמובן בחדר-האוכל. כאשר עלתה ההצעה לאסור עישון בחדר האוכל, היו חברים שהרגישו פגיעה בזכויות הפרט. היו איומים על עזיבה, ועוד... אני סברתי בזמנו שעדיפה התחשבות הדדית על חוק. מה לעשות? ללא החלטת שיחה מפורשת ואכיפה – לא התחשבו. וראה זה פלא, היום לא מעשנים במקומות ציבוריים, והעולם לא התמוטט.

ובאשר לרעש במסיבות בברכה – לדעתי אין צורך להגביל את שעת הסיום, יש להגביל, וחזק, את עצמת הווליום. יש מד-ווליום בשוק. כאשר הווליום מרעיד אצלי את כל הבית ואני שומעת כל הערב והלילה דפיקות בראש, כאשר החלונות סגורים, המזגן פועל ואטמים באוזני, אל יצפה ממני מישהו שאני אתחשב ואסבול בשקט. ההתחשבות היא הדדית. אם מישהו חפץ להרוס את שמיעתו בגיל צעיר – זכותו!! בוואדי על גדות המאגרים יש מקום נפלא.

מה היא עבודה? בלי עבודה אין לך את הדברים ההכרחיים לקיומך. העבודה נועדה לספק את הצרכים שלך ושל אחרים. כל אדם עובד. יש עבודה בבית ויש עבודה בחוץ. יש עבודה פיזית ויש עבודה רוחנית. אינני מכירה אנשים שאינם עובדים במשך שנים. אם ישנם כאלו – מדובר בנכות פיזית או נפשית.

מחמוד החמוד

בגיל 10 הייתי ילד שמן ולא ידעתי מה זה ערבים.

שירים, הצקות, סיפורים, מכות.... ילד שמן בלינה משותפת
שלא דאגה לשתף את ההורים.

זו ארגנטינה אשמה. חודשיים של טיול משפחתי נפלא ומרגש בארגנטינה יחד עם סבתא שלא מפסיקה לייצר ערימות של שניצלים מבקר ועוף, נקניקיות וסטייקים והנה לכם ילד שמן.

קחו קיבוץ שיתופי-קומוניסטי שבו כל הילדים רזים ולבושים בטרנינג כחול פסים דמוי אדידס ותוסיפו לזה ילד שמן, רגיש, עם חולשה לשניצלים ויש לכם אינטיפאדה רגשית.

אני זוכר בכי בשיחים, שירותים, מול המראה הגדולה בחדר אוכל, מול המראה הקטנה בבית של ההורים.

בכי מעורבב בזעם עצור, שכיבות שמירה לפני השינה, כפיפות
בטן כשאף אחד לא רואה. ההורים לא שותפו, המבוגרים לא
היו והילדים... פשוט היו ילדים וקרעו אותי לגזרים.

כל סופשבוע היה נגמר בטקס קבוע שבו אני מסכם את מס' הפעמים שאמרו לי שמן במהלך השבוע. מי אמר לי

שמן ולמה. פנקס קטן, מלא בשמות, תאריכים ושאלות ללא מענה.

“גוש של שומנים מגולגלים בתוך נייר עיתון....

“אההההה יונתן...”

את "הפואמה" הזו המציא חיים שלא הכיר את טיפקס אבל היה מקובל, מצחיק, חזק, רזה, ספורטאי. בקיצור, ילד ספרטני שידע לדאוג לעצמו ולא הרשה לעצמו להפסיד לעולם, באף קרב. הוא היה הפוליטרוק האנטי חברתי שלי וכולם רצו בחברתו. שנאתי את חיים והיו רגעים שהתפללתי שימות.

באותה תקופה בנו את הספרייה מתחת לבית
הילדים. בנה אותה מחמוד החמוד, הערבי היחידי
שחשבתי שקיים.

מחמוד החמוד גר בכפר השכן ועבד בבניין הקיבוץ. עבודה עברית/ערבית, בסוף זה הכול עניין של אותיות.

בחר צעיר ונאה, עם ראש פתוח, פניו תמיד מגולחות, מדבר עברית שוטף, חייכן ומלא באהבה לזולת.

כל הילדים קראו לו מחמוד החמוד והוא צחק. כי הוא היה חמוד. בהפסקות היו משחקים כדורגל במגרש הדשא הקטן של הספרייה של מחמוד החמוד.

שם גיליתי שלמרות שאני לא יודע לעקוף שחקנים/לבעוט/ למסור/ להבקיע, אני כן יודע להילחם ולעשות גליצים... ובכך נאחזתי... היה לי חלום... להיות כמו ינאי. ינאי היה השחקן כדורגל הכי טוב וכולם העריצו אותו.

דמיינתי אותי נכנס לכיתה, כמוהו, והבנות... והבנים... כולם סביבי ואני אוכל סוף סוף שניצל, בלי לפחד.

נחזור למחמוד החמוד. מחמוד החמוד אהב כדורגל ואפילו שפט כמה משחקים בליגה ג'.

כמו רוב הערבים הוא העריץ את גרמניה וברזיל ובמונדיאל היה מסתובב מאושר ברחבי הקיבוץ, מעביר מלט ובטון ממקום למקום. בונה לבדו את הספרייה שלנו ומשחק אתנו בהפסקות.

תמיד היה מעביר אל"י מסירות וצוחק לעצמו כשאני ישר עשיתי גליץ' ואפילו לא ניסית משהו אחר.

לא זוכר מתי זה היה אבל אני זוכר שבאחת ההפסקות, אחרי ששוב בחרו אותי שלישי לפני האחרון... חיים נכנס בי מאחורה ופשוט פירק לי את הצורה.

נחבטתי בקרקע וצרור של קללות חבטו בי לוודא הריגה.

“שמן, אפס, קום, צא החוצה, אתה לא משחק אתנו יותר”. מושפל ובוכה יצאתי החוצה, בזווית של העין ראיתי את מחמוד החמוד והרגשתי יותר רע. הסתכלתי על עצמי בבוז, חולצה קרועה, “מרצ, הכוח לעשות את השינוי”.

הבטתי שוב בזעם עצור על הקרקע, רק שהפעם לא עצרתי את הזעם. שנים של תסכול ואי צדק בחרו בשבילי את האבן הכי גדולה ובלי לחשוב יותר מידי...זרקתי'.

יש רגעים בחיים שהזמן משנה את המהירות שלו ונותן לך
לחשוב על מה שבחרת, אבן עולה באוויר ויורדת...

בום. האבן פגעה בברך של חיים שהתרוסק על הקרקע בצעקה
ונמרח באדמה ודשא.

לא יודע למה, אבל פשוט נשארתי לעמוד וחיכיתי לו, לקרב האחרון. היה לי ברור שאפסיד כי הוא תמיד

ניצח,

אבל חשבתי שלפחות אשאיר חותם ולא אלך
מן העולם מבלי להילחם. חיים זחל לכיווני עם
רצח בעיניים, כשלאט לאט הוא קם ומדדה
לכיווני. הגלדיאטורים באים.

הילדים צחקו, לחששו מי ייפול ראשון, שמי עלה שוב ושוב, מלווה בצחוק מתפרץ. חיים התאושש סופית, קם והתחיל לרוץ לכיווני צרחה אינדיאנית בפיו, התחלתי לרוץ לאחור, ריצה איטית. האגרוף שלו היה באוויר ואני רק יכולתי לדמיין מה יישאר ממנה אחרי שהוא יסיים

איתי.

כשלפתע יד חזקה וקשוחה הדפה אותו ממני וצעקה לי ללכת, ואחריה גוף ופרצוף ועיניים גדולות וטובות.

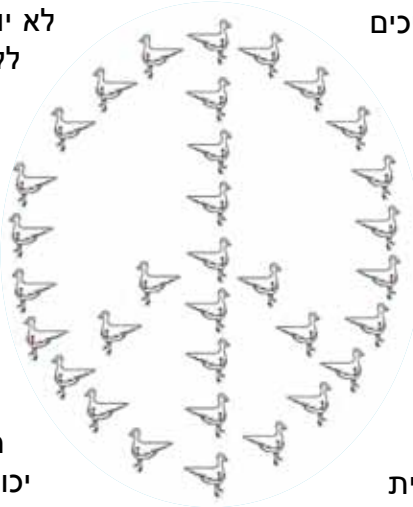
מחמוד החמוד. מפריד ביני לבין חיים שהביט המום במחמוד החמוד וכל מה שיצא מפיו היה: "א ערבי מסריח, תחזור לכפר שלך.." לא ראיתי את פניו של מחמוד החמוד ואיך הוא הגיב כי כבר הייתי רחוק משם, ברחתי הביתה. מתנשם ומתנשף נכנסתי מחלון השירותים, הכנתי לעצמי שוקולית ולגמתי אותה באיטיות.

בלילה חזרתי לבית הילדים וחיים לא היה שם. בבוקר ירדתי לספרייה ומחמוד החמוד לא היה שם.

מחמוד המחמוד לא היה שם גם שבוע אחרי, שנה אחרי, שנים אחרי, החליף אותו ערבי אחר, לא כל כך חמוד.

20 שנה אחרי, יום שישי, בדרך הביתה, קפצתי לקנות פיתות בכפר של מחמוד החמוד. כרגיל התבלבלתי בפניות של הכפר ובמקרה הגעתי למסגד. בפתח הכניסה זיהיתי את מחמוד החמוד למרות שעל פניו היה זקן ארוך ושחור והוא היה לבוש בגלביה כזו מהסרטים האלו ביוטיוב על דאעש.

”מחמוד החמוד???“, הוא הרים מבטו, עיניו מלאות בזעם עצור ורק השיב לי: ”אני מחמוד“.

לתזכורת, הפתיח בטור הקודם שלי: ”כמי שמנסה להגביל עצמה למינון סביר, ובכל זאת מצליחה ליהנות ממנעמי המדיה, אנסה בטור זה לשתף מדי פעם במידע על סדרות שעשויות לעניין. זיכרו, רק משתפת... וקבלת השיתוף כהמלצה היא באחריות הקורא/ת בלבד.”

והפעם, הפנייה היא לכל מי שקצת התעייפו מהפוליטיקה המקומית שלנו, אבל בכל זאת מעניינים אותם נפתולי העשייה הפוליטית (שבכל מקרה אין התנהלות חברתית בלעדית), ומוכנים לחוות אותה בסדרות החושפות את ה”מאחורי הקלעים” וה”מתחת לשולחן” של פוליטיקות באזורים רחוקים מאתנו, (וכל השוואה ודמיון, כמובן, ”מקריים בהחלט”).

אציג כאן 3 סדרות, כולן שוות צפייה, לטעמי כמובן, מ 3 מדינות מיבשות שונות, ארה”ב, אוסטרליה, ואיטליה. הסדרות (מהוותיקה לחדשה) נעות מהדמיונית והאפלה והתחמנית ביותר, דרך הקלילה והרומנטית יותר, ושוב לקודרת ומעמיקה ומבוססת ארועי אמת.

הראשונה, למי שהחמיץ, היא **”בית הקלפים”**. זו הסידרה האמריקאית המצליחה (שבעצם מבוססת על מקור בריטי, שמשום מה זכה לפחות תשומת לב) שכבר הציגה כאן את עונתה השלישית. מי שהחמיץ את 2 העונות הראשונות, יכול למצאן באתרי סדרות באינטרנט, והעונה השלישית עדיין בוי. או.די.

זו סידרה המעמידה במרכז זוג פוליטיקאים אמריקאיים (מה שמכונה היום ”פאואר קאפל”, כמו הקלינטונים למשל, ולהבדיל) ודרכם הארוכה, רצופת התככים ואפילו עברות מוסריות ופוליטיות, עד למוסד הנשיאות ובתוכו. המעניין בסידרה, מעבר לנארטיב המפותל ורב התהפוכות, היא ההצצה למערכת הפוליטית האמריקאית, ולהיבטים האישיים של הזוגיות של הגיבורים. מיידח את הסידרה גם הפן האמנותי המעניין, כשאנו מקבלים/ות את המימד הציני של העשייה הפוליטית הישר מפי הדמות הראשית (משוחקת להפליא ע”י קווין ספייסי המעולה) שפונה אלינו ישירות, תוך כדי העלילה.

הסידרה השנייה, שעברה פה קצת מתחת לרדאר, היא הסידרה **”בחר בי”** (בוי.או.די.). זו סידרה אוסטרלית שבה הפוליטיקה היא מסגרת הסיפור: התמודדות לבחירות בין המושלת הנשואה, של מדינת ויקטוריה, אוסטרליה, לבין מועמד חדש, מפתיע, עיתונאי מצליח, אלמן ואב לבת מתבגרת, שנבחר לייצג את המפלגה היריבה. וברקע: סוד מן העבר המקשר בין שניהם. כאן, לשם שינוי, הלב של הסידרה הוא דווקא רצון לפוליטיקה נקייה, למימוש מטרות חיוביות לבוחרים (האוסטרלים התמימים!!), תוך התמודדות עם הדילמות האישיות של הגיבורים. בתפקיד הראשי מופיעה שחקנית אוסטרלית טובה ופופולרית, אשר קאדי, (שאולי מי מכם כבר ראה ואהב בסידרה האוסטרלית המשפחתית, הקומית-רומנטית, ”אהבה מלידה”, שגם 6 עונותיה מצויות בוי או די), שמצליחה לנווט בין תפקידים דרמטיים לקומיים.

והסידרה השלישית, לאוהבי הקולנוע האיטלקי והשפה האיטלקית, (וגונבה שמועה לאזני שבין יוצאי ארגנטינה רבים כאלה, אבל בודאי גם אחרים), ומוכנים לדעת על הפוליטיקה האיטלקית: הסידרה **1992**, החדשה ביותר מאלה שנסקרו כאן, היא סדרת דרמה נוקבת, מבוססת בעיקרה על אירועים ודמויות אמיתיות (ביחד עם דמויות בדויות ועלילה סיפורית מורכבת).

הסידרה מתמקדת בשנת 1992 בה התמודדה המערכת המשפטית האיטלקית בנסיונות לחשוף את השחיתויות הפוליטיות הקשות, את קשרי הפוליטיקה עם המאפיה, (שעלו גם בחיי כמה מטובי התובעים הפליליים שמונו לחקור), וכמובן את קשרי ההון, הפוליטיקאים והמדיה (מוכר לנו???) , שמסמנים את תחילת זינוקו של ברלוסקוני לשליטה בפוליטיקה האיטלקית.

בכמה אספקטים הסידרה מזכירה את הסרט המיתולוגי ”הבלתי משוחדים” שעסקה בתקופת המאבק של קבוצת חוקרים נחושה במאפיה בארה”ב. הסידרה מחייבת צפייה קשובה לקווים השונים של העלילה, שבחלקם אפלים ומכאיבים, גם מבחינה מגדרית.

פרויקט ליווי חברי בגזית

מזה מספר חודשים עוסק צוות חברים נאמן, מתוך ועדת וותיקים, בפרויקט המחבר בין חברים, גמלאים צעירים ברובם, לבין חברים וותיקים שילדיהם אינם גרים בקיבוץ. חשבנו על הרבה דברים טובים שיכולים לצאת מקשר כזה, אבל גם על כמה צרכים בסיסיים שיכולים להקל.

אחרי שהיו בידינו הסכמות מכל הצדדים, פנינו לסטודיו של סיסי שעיצבו לנו מגנט עליו רשמנו את שם החבר המהווה כתובת ומספרי הטלפון שלו.

נתנו לחברים שילכו עם המגנט המלא בפרטים שלהם אל החברים המבוגרים להם הסכימו להוות כתובת, כשהמטרה שהמגנט הזה יהיה תלוי במקום בולט על המקרר כדי שבכל פעם שיהיה צורך במלווה לקופת חולים, או בירור איזה ענין פרוצדורלי, אם בתוך הקיבוץ ואם בחוץ, שתהיה כתובת. ולשמחתנו יש.

כשפניתי לאחת החברות וביקשתי ממנה להוות כתובת לחברה וותיקה נענתה ללא כל היסוס.

כשסיפרתי לחברה הותיקה על מי שרוצה להוות כתובת עבורה, אמרה לי בעיניים דומעות שבדיוק את החברה הזאת היא היתה מבקשת לעצמה...

כל התהליך הזה נעשה בליווי צמוד של אפרת, מנהלת הרווחה שלנו ובעידודה. אנחנו יודעים שהכל זמני ולא הכל מושלם. יהיו עוד בעיות שיצוצו וננסה לפתור, לא בטוח שנצליח.

אנחנו גם לוקחים בחשבון שלכל אחד ואחת מהחברים הוותיקים יש ילדים תומכים, שתמיד נמצאים בקשר.

אז חשוב לנו לציין עד כמה טוב לחיות בחברה בה ניתן לארגן מין סידור שכזה שבא מהלב ומגיע אל הלב.

שזה ממש לא מובן מאליו שאנשים מוכנים שיקראו להם בכל שעה משעות היממה, שאם יש צורך לעזוב הכל ולנסוע יחד, ללוות ולהיות בשביל החברים הוותיקים, הם מוכנים לעשות את זה.

טלי ג.ו. רכזת וותיקים

נחל עמוד - בריכות שכו

הטיול בנחל עמוד הינו מסלול מעגלי ונוח למשפחות המשלב אפשרויות טבילה בבריכות צלולות. כדי להגיע, ניסע צפונה ובצומת קדרים נפנה מערבה (שמאלה) בצומת חנניה נפנה ימינה. כ- 2 ק"מ אחרי כפר שמאי נפנה ימינה עם השילוט "נחל עמוד" עד לחנייה. נחל עמוד מתחיל באזור רמת דלתון ומגיע עד לכנרת. הנחל זכה לשמו בגלל עמוד אבן גדול הנמצא בחלקו התחתון של הנחל. לארכו של הנחל ישנם מספר מעיינות הנובעים כל השנה. את המסלול נתחיל בשביל עפר מסומן באדום - מתחנת המידע. נמשיך בצעידה עד למבנה בטון מחורר בכדורים - זוהי משטרת עין א-תינה הבריטית שאבטחה את משאבות המים שבערוץ הנחל. נעבור את התחנה, נצפה על הנוף של הנחל, השביל מתעקל שמאלה ונתחיל לרדת לערוץ בשביל ובשילוב מדרגות עד למעין עין יקים, שם ישנה בריכה קטנה לשכשוך וכן שרידים של מבני המשאבות. נפנה ימינה ונמשיך בשביל הכחול עד לבריכת השכווי כשבדרך נעבור על פני מבנים עתיקים וחקלאות עתיקה משוחזרת, נמשיך ונעבור על יד מבנה "המבטשה" בעל הקשתות ששימש את תעשיית הצמר של יהודי צפת במאה ה- 16. וכן על יד טחונת איסכנדריה-טחנת הקמח הישנה.

בבריכת שכווי אפשר להשתכשך ולהרطب. רטובים ומרוצים נחצה את הנחל על פני הגשר ונפנה שמאלה על השביל השחור ((אפשר לטבול לאורך הנחל - אבל בזהירות!) בשביל זה - שביל הבוסתנים יתכן שנמצא כבר חלק מפירות הקיץ. נמשיך עד לעין יקים ונעלה בדרך שבאנו עד לחנייה.

טיול נעים אביבה ועמוס

את חצי השנה האחרונה שעברה עליי ועל משפחתי אי אפשר לתאר וגם אין צורך. רבים עברו, עוברים ויעברו דברים דומים (כל מקרה לגופו) ובסופו של יום המשפחה כמשפחה, מתמודדת עם מרבית הקשיים לבד ומייצרת שגרה נורמלית ככל שניתן. הפעם הראשונה שהרגשתי שאני יכולה מעט לשחרר ולאפשר לעצמי מרחב נשימה היה בהגיענו לבית הסיעודי בקיבוץ. מעשה שהיה כך היה (מנקודת מבטי כמובן): ההתרעה על העזיבה של אבא את בית לוינשטיין הייתה מהירה ופתאום אנחנו מוצאים עצמנו ללא קורת גג. הבית בו גרו הוריי עד האירוע אינו מותאם, הבית שרכשו לצורך מעבר קבע, (עם גינה) שטרם התפנה, צריך לעבור שיפוץ שיתאים אותו לכיסא הגלגלים, ועדיין לא נמצא מטפל שיסייע לאבא. תוך יומיים היינו צריכים לצאת מבית החולים ולפנות את מיטת האשפוז למשתקם אחר. בסיטואציה שנוצרה חרב עלינו עולמנו, בלי להשקיע יותר מידי מחשבה, כמעט באינסטינקט התקשרתי לאלה הרשקוביץ לבדוק אפשרות למעבר לקיבוץ לתקופת הביניים. ומאותו הרגע בו שמעתי את קולה הרגשתי בבית. אלה עשתה את כל הבדיקות הנדרשות, חסכה מאיתנו מה שאפשר וקידמה אותנו אל עבר המעבר לקיבוץ. למן הרגע הראשון התקבלנו בזרועות פתוחות, האוזניים והעיניים של כל העושים במלאכה עורו לקראתנו ואפשרו לי, לכולנו, לנשום נשימה ארוכה. למודי בתי חולים ובירוקרטיות הגענו למקום שבו המתינו לנו באמת. היו ערוכים לקראתנו, דאגו לכל צרכיו של אבא, קלה כחמורה - הכל יש בבית - לא צריך להביא כלום. היחס האישי מתבטא בכמות המטפלים אל מול מספר המטופלים, ולא פחות מכך, היות הצוות אנושי, מקצועי, מיומן ואופטימי. הבנו לאבא תגבור של טיפולים מבחוץ ומבית (תודה לשרית הולצמן הפיזיותרפיסטית, ולליאת המרפאה בעיסוק), וגם כאן קבלנו סיוע ורצון כן ואמיתי לספק את כל צרכיו. אבא זכה ליחס של כבוד, לטיפול מסור, לאמפטיה מכל אחד מאנשי הצוות. במילותיו שלו "את בית לוינשטיין, גם אחרי ארבעה חודשים לא היה לי קשה לעזוב, בגזית אני רק שבועיים וכבר מרגיש בבית". אלפי תודות לכם מעומק הלב. עכשיו אבא בבית, לומד לחיות את חייו בשגרה ואנחנו מלווים אותו. יש דברים שערכם לא יסולא בפז. הבית הסיעודי בגזית הוא מקום כזה.

ברכות למתגיסיים!

הילי עצמון
רום לפידות
ואריאל גולדווסר

מאחלים לכם גיוס משמעותי ותורם, בכל מקום
ותפקיד אליו תגיעו. שובו אלינו בשלום!
וועדת צעירים וקיבוץ גזית

סטודנטים

סטודנטים מתחילים וממשיכים מתבקשים
להביא אישורי לימודים.
את האישורים נא לשים בתא דואר של דליה
קמחי מס 243.

מיטות לקנייה

מעוניינת לקנות מיטת לול לתינוק
ומיטת קומותיים לילדים.
נייד - 050-6814902
בתודה מראש, מרטה פמפנל

ערוץ קניות יד 2

חדש באתר הקיבוץ!
נפתח ערוץ חדש למודעות יד שנייה.
ניתן להוסיף הודעה באופן עצמאי בשליחת
מייל לכתובת: gazit.yad2@locali.co.il
במידה ויש שאלות יש לפנות לאילנה מ.ק.

gazitsite@k-gazit.co.il
050-7616197

כנראה שלכל ילד שגדל בקיבוץ פחות או יותר בתקופתי, יש את
החסך שנקרא "אוכל בית" ובמיוחד עם אוכל זה נושא חשוב
ויקר לליבו כמו במקרה שלי.

אני מוצאת את עצמי מתאמצת מאוד לייצר מאין "מסורת"
שמתחילה במשפחה החדשה שהקמתי. יותר מהכל אני
מבשלת אוכל בסירים, על אש קטנה, כמה שעות, אוכל שממלא
את הבית בריחות טובים ושהייתי רוצה שבבוא היום הבן שלי
יגיד שאין כמו האוכל של אמא, זה אוכל של בית!!!
לפני כמה ימים הביאה לי השכנה מלמעלה עלי מנגולד מהגינה
שלה, היא אמרה שהשנה זאת שנת המנגולד, כל הגינה שלה
מלאה, אז עשיתי קציצות בשר עם מנגולד ברוטב חמצמץ ורענן.

הקציצות:

1/2 ק"ג בשר בקר טחון טרי (כזה שלא עבר הקפאה)
1/2 ק"ג עלי מנגולד מופרדים קצוצים (את הגבעולים יש לחצות
לחצי, לקצוץ ולשמור לרוטב)
1 בצל גדול מגורד בפומפיה, 2 שיני שום קצוצות
4 כפות שמן זית, הרבה פלפל טחון טרי, מלח

מערבבים יחד עד שנוצרת מסה אחידה, יוצרים קציצות בגודל
הרצוי, מחממים מחבת עם קצת שמן זית וצורבים את הקציצות
משני הצדדים (רק צריבה כדי להוציא את הטעם המקורמל
הטוב של הבשר, יתר הבישול יעשה ברוטב),
מניחים בכלי חרס או זכוכית שיכול להכנס לתנור.
מחממים תנור 200 מעלות

הרוטב:

בצל חתוך לחצי ואז פרוסות
גבעולי המנגולד הקצוצים
4 ענפי סלרי חתוכים למקלות
4 שיני שום פרוסים
2 עגבניות מגורדות
2 תפוזי חתוכים לקוביות או מיני תפוזי חתוך לשניים
1/8 כפית כורכום
1/2 לימון סחוט, החצי השני חתוך לרבעים עם הקליפה
מלח, פלפל, שמן זית

מחממים סיר עם 1/4 כוס שמן זית, מטגנים את גבעולי המנגולד
עד שמקבל צבע זהוב ופה ושמים בצד. באותו הסיר מטגנים
את גבעולי הסלרי גם עד שמקבלים צבע יפה ושמים בצד יחד
עם המנגולד.

באותו הסיר - מטגנים את הבצל עד שמקבל צבע זהוב, מוסיפים
את שום ואת חצי הלימון החתוך עם הקליפה, מטגנים קצת
ומוסיפים את התפוזי, הכורכום, פלפל שחור ומלח.
מטגנים הכל במשך 3 דקות ומוסיפים את העגבניות המגורדות
וממשיכים לערבב על האש עוד כמה דקות.

מוסיפים את גבעולי הסלרי והמנגולד וכוס מים. מביאים לרתיחה
ומבשלים כעשר דקות, טועמים ומתקנים טעמים.
שופכים את הרוטב על הקציצות ומכניסים לתנור לחום 200
מעלות לחצי שעה. הכי טעים להגיש עם אורז לבן
בתאבון!

מראות

מתוך חוברת "הגדות המקום" 30 לגזית

להלן וצחי וכל משפחת
גורדון-אליחן
מזל טוב עם הולדת
הבת

מאיה

נשמח להשתתף גם בשמחה שלכם... ספרו לנו עליה במייל, בהודעת טקסט או בתא דואר 260 ונשמח לברך!

שעות הפתיחה:
א' 16:00-19:00
ב'-ה' 10:00-14:00
16:00-19:00
שישי 10:00-13:00
שבת: 11:00-14:00
טלפון לפרטים והזמנות:
050.9550237

מבצעי יולי-אוגוסט בחנות "סוף הדרך" בקיבוץ גזית

מוזמנים לעשות לנו LIKE

ולהישאר מעודכנים כל העת במבצעים ואירועים מיוחדים.

יש לנו אתר חדש - בואו לבקר: www.sofaderech.com

**OUTDOOR
REVOLUTION**

על כל קניית תיק בית ספר - מתנה

קלמר או בקבוק שומר קור

*המבצעים בתוקף עד 15.9.15 או עד גמר המלאי

נעלי ילדים ונוער

*מידות 21-39

30-50% הנחה!

13.08.15

הקיץ בא ואיתו ריצות הלילה

לפרטים:

סיימתם לקרוא את העלון?

אנא שימו אותו בתא הדואר של הארכיון. תודה!